

Het drama van de 6e februari 1945 in De Rijp.

Hen Beers werd gedood met een vuile kogel

"Wij woonden in de voormalige pastorie van de Lutherse kerk in de Rechtestraat", vertelt Jan van Dalen. "Daar kon je makkelijk op het dak komen. Daar zat ik naar de vliegtuigen te kijken op die 6e februari 1945. Ik zag er een in brand vliegen en neerstorten. Kort erna zag ik de bemanning aan de parachutes onze kant uitkomen. Twee landden aan de Beemsterdijk. Toen was ik intussen al lang van dat dak af.

Ik was geen onderduiker, omdat ik een "Ausweis" had wegens mijn werk in de landbouw, maar ik had wel de gevaarlijke leeftijd. Dus ik zeg tegen mijn broer Ab en tegen een buurjongen, Ab Kuiper: "We gaan de polder in, want over een uur barst het hier van de moffen".

Met het bootje van Rem Kuiper zijn we richting Gouw gevaren. Onderweg hoorden we de Duitsers al schreeuwen in de Rechtestraat. We zijn naar de boomgaard van Rem Kuiper gevaren. Die lag aan de westkant van de Gouw en er stonden twee bootjes op. In de sloot aan de noordkant van de boomgaard hebben we de boot vastgelegd en zijn we in het bootje gekropen wat het dichtst naar de Gouw toe stond.

Uit die schuilplaats zag ik, hoe de jongens van Beers ook met een bootje wilden weggkomen, de polder in. De familie Beers woonde aan de Rechtestraat waar Siem Borst woont. Twee jongens van Beers zaten al in hun bootje en de derde stond er in, toen ik een Duitser hoorde Schreeuwen: "Hier kommen!". Of degene die stond toen er weer uit wilde of wat dan ook, dat weet ik niet maar er klonk een schot en die jongen zakte in elkaar. Dat was Hen Beers. Dokter Schermerhorn, die naderhand de lijkschouwing heeft verricht, zei dat het een "meesterschot" was geweest.

Een andere ooggetuige van het dramatisch gebeuren is Juust Schipper, de ex-bakker uit de Rechtestraat. Hij woonde destijds waar nu zijn oomzegger Co de fietswinkel drijft.

"Ik was toen 14 jaar. Het was in die tijd zo dat verscheidene Rijper jongemannen 's nachts een schuilplaats in de polder hadden. Er waren er die in een kippenhok van Siekman sliepen en anderen die in andere schuurtjes hun nachtverblijf hadden. Sommige sliepen op de zolder van de zaal van Blokdijk, ("Het Stadhuis van Amsterdam".-CB) terwijl bij Blokdijk ook die twee Duitsers, Erich en Otto, waren ingekwartierd. Maar dat waren geen kwaai kerels.

Arie Beers werkte bij mijn vader. Samen met zijn broers Piet en Hen wilde hij ook de polder in, in hun schuitje, toen de moffen hier naar die Amerikanen kwamen zoeken. Eén Duitser stond op de tuin van Roemer, aan de westkant van de Gouw. Daar stonden windschutten of zoiets. Arie Beers zat aan de riemen en ook Piet Beers zat in het bootje, maar Hen stond.

Die Duitser schoot en Hen viel dodelijk getroffen neer. Piet sprong overboord en naar de kant achter de kolfbaan. Hij werd gepakt"

Afra Schipper, de jongere zus van Juust, was ook getuige en vertelde naderhand tegen haar moeder: "Piet liép over het water".

Juust: "Arie moest doorvaren van die Duitser, naar hem toe en werd ook meegenomen.

Dokter Schermerhorn heeft de lijkschouwing verricht en constateerde dat het een longschot was geweest met een zogenaamde "vuile" kogel: één die bewerkt was en daardoor een grote, dodelijke wond had veroorzaakt.

Die Duitser was er een met zo'n schildje aan een ketting, op zijn borst".

(Dat moet er dus een van de Feldgendarmerie zijn geweest; door Wehrmachtsoldaten ook wel "kettinghonden" genoemd.-CB)

De schuilplaats van Jan en Ab van Dalen en Ab Kuiper was niet de enige op Rem Kuipers's boomgaard. In het andere, meer westelijke staande boetje hadden zich ook Rijpers verscholen.

Jan van Dalen: "Ik had het drama Hen Beers gezien door een raampje dat op de Gouw uitkeek. De Duitsers konden ons niet zien. Maar die anderen kwamen met hun gezichten voor een raampje dat wel in het gezichtsveld van de Duitsers lag.

Met hun verrekijkers hadden zij de mannen in het andere boetje zó in de gaten. Dus geschreeuw dat ze er uit moesten komen.

Er werd geschoten ook. De mannen uit het tweede boetje hadden hun bootje in dezelfde sloot als wij. Zij wilden er naar toe, maar die Duitsers, op de tuin van Piet Roemer, schreeuwden dat ze naar hen toe moesten komen. En er klonken weer schoten.

Gelukkig stond daar in de buurt ook de waarnemend burgemeester Cas de Boer. Die zei tegen de Duitsers dat de jongens wel moésten omlopen, omdat er een sloot tussen lag. Wij met ons drieën hebben geluk gehad dat die Duitsers niet op de boomgaard van Kuiper zijn komen kijken, maar we konden ze horen lopen tussen de spruitkool van Piet Roemer.

Door alle consternatie raakte Ab Kuiper in paniek. Hij begon te schreeuwen maar ik drukte zijn hoofd naar beneden, in de prut en samen met mijn broer ben ik op hem gaan zitten om hem koest te houden. Pas 's avond half zes zijn we uit het boetje tevoorschijn gekomen.

Toen vernam ik dat ook Willem Woestenburg en Lou Beumer waren doodgeschoten en dat Piet en Arie Beers en nog een heel stel anderen door de Duitsers waren meegenomen".
